

[Peter Nielsen.]

jeg må erkende, at det sikkert bliver teknisk uigennemførligt. Så må man vel næsten hellere lave en ligestilling, man kan sige ad mere indirekte vej, thi når alle får et fradrag, har i realiteten ingen fået det; så er det blot et spørgsmål om skatteskalaernes indretning.

Det er også et spørgsmål, hvor længe man f. eks. skal indrømme fradrag for sygekassekontingent. Hvorfor ikke f. eks. hæve bundgrænsen med dette beløb? Det vil dog være en forenkling. Men altså, ligestille husejere og lejere ville man nemmest kunne gøre på den måde, at man simpelt hen strøg alt, hvad der hedder gule ejendomsskemaer for disse en- og tofamiliehuse, sådan at disses regnskab ikke vedrørte vedkommendes personbeskatning med undtagelse måske af en beskatning af forrentningen af egenkapitalen af sådanne huse — ja, den kunne man for min skyld også godt stryge. Men alt det er jo fremtidsmusik. Foreløbig vil alle ligningsmyndigheder sikkert takke den højtæredede finansminister for den forenklende linje, man her er slået ind på. Takken for dette vil sikkert også komme fra mange husejere, idet de nu bliver fri for al strid og kævl med ligningsmyndighederne om håndværkerregninger.

Jeg anbefaler lovforslaget.

Føged: Bemærkningerne til lovforslaget begynder med ordene:

„Lovforslaget har til formål at forenkle reglerne om opgørelse af indtægt ved bolig i eget hus.“

Det er al ære værd, og det er også et fortræffeligt formål. Vi kunne have nødig at fortsætte i den skure på mange andre områder. Jeg må også indrømme, at forenklingen er konsekvent; ejere af en- eller tofamiliehuse må herefter fradrage $1\frac{1}{2}$ pct. af ejendomsværdien, dog højst 1.500 kr., uanset om udgiften er afholdt eller ej. Det lyder tiltalende. Hvem ønsker ikke på sin skatteblanket at kunne fradrage mest muligt? Og hvis det så oven i købet kan ske, uden at vedkommende virkelig har haft nogen udgift, bliver det da særlig tillokkende.

Venstre erkender, at der bør ske ændringer og forenklinger vedrørende beregningen af egen boligværdi. Meget misundelse mel-

lem lejere og ejere har forgiftet forholdet mellem parterne. Når regeringen derfor nu fremkommer med et forenklingsforslag, må vi håbe, at det samtidig løser problemet på en sådan måde, at ejere og lejere så vidt muligt stilles lige i skattepøitisk henseende. Forenkling alene er jo ikke tilstrækkeligt. De ca. 1,3 millioner familier, der bor under så forskelligartede forhold, bør kunne føle et gran af retfærdig behandling i forhold til hinanden.

Når regeringen derfor fremsætter et sådant lovforslag — ret isoleret, for det er jo et temmelig begrænset område — må det vel være udtryk for, at regeringen hermed anser problemerne for løst. I modsat fald ville der vel med det samme have været noget mere med.

Selv om man på baggrund af et sådant lovforslag nærmest kunne tro, at boligforholdene var ensartede, så er dette jo ikke tilfældet. Den enkelte bolig har en mærkelig egenartethed og er en speciel faktor for hver enkelt familie. Ligesom borgerne beskattes efter en personlig opgørelse af deres indkomst, således er også den enkeltes bolig noget ganske specielt. De forskellige bolig- og lejelove har så for øvrigt gjort deres til, at nuancerne er blevet endnu større, end de var tidligere.

Midt i al denne mangfoldighed kommer regeringen nu med et lovforslag, der på et enkelt område skærer alle over én kam. Nu skal solide huse og usolide huse have samme bygningsreparationsfradrag. Nu skal gamle huse og nye huse have samme fradrag til trods for, at de gamle som oftest trænger til reparation, medens de nye i årevis kan undvære reparation, og så skal de gamle huse endda lide den tort, at de har ejendomsskatter — eller bygningsskatter, skulle jeg vel rette det til — medens de nye huse ikke har det. Så sent som i 1958 eller 1959 ændrede man jo disse forhold. De gamle huse har sådan set måttet passe sig selv, medens nogle nye huse har fået lav rente af staten og andre har fået m²-tilskud af staten. Som sagt, nuancerne er mangfoldige. Derfor ville det vel også være mest rimeligt at se på disse mangfoldige problemer i deres helhed; det er sådan set det, venstre ønsker.

I 1961 kom der en betænkning om disse problemer. Nogen egentlig konklusion kom man vel ikke til, men regeringen har pluk-